

Premještaj policijskih službenika

Damir Juras*

U radu se razmatra pravni institut premještaja policijskih službenika. Prikazuju se rješidbe Odbora za državnu službu, Upravnog i Ustavnog suda donesene na žalbe odnosno tužbe policijskih službenika koji su radi potreba službe premješteni na drugo radno mjesto. Upućuje se na obvezu svih nadležnih tijela da poštuju zakon prigodom rješavanja o premještaju te posebno na potrebu da se u sudskoj praksi jedinstveno tumači valjanost obrazloženja o potrebi službe, koja je temeljni uvjet za premještaj.

Ključne riječi: upravni akt – obrazloženje, policija, policijski službenik, premještaj

I. Uvod¹

Zakonska osnova za premještaj policijskih službenika zadan je čl. 102. Zakona o policiji, kojim je određeno da radi potreba službe policijski službenik može biti premješten na drugo radno mjesto u okviru svoje stručne spreme, u istoj ili drugoj ustrojstvenoj jedinici Ministarstva te u istom ili drugom mjestu rada.

---

* Mr. sc. Damir Juras, voditelj Odsjeka prvostupanjskog disciplinskog sudovanja Ministarstva unutarnjih poslova u Splitu (head of the Subdepartment for First Instance Disciplinary Procedures, Ministry of Internal Affairs, Splitsko-Dalmatinska Police Department)

¹ Autor u tekstu iznosi osobna stajališta.

S obzirom na to da su rješenja kojima se odlučuje o rasporedu na radno mjesto te o drugim pravima i obvezama službenika, kao i o prestanku državne službe, upravni akti,² prilikom njihova donošenja kao postupovni propis primjenjuje se Zakon o općem upravnom postupku (ZOUP).

U upravnoj i sudskoj praksi pojavili su se određeni prijepori³ u primjeni instituta premještaja policijskih službenika, koji su razriješeni donošenjem odluke Ustavnog suda U-III-280/2006 od 10. travnja 2008.

II. Praksa Odbora za državnu službu (Odbor)⁴

U proteklom razdoblju⁵ Odbor je donio veći broj drugostupanjskih odluka u kojima je na jedinstven način tumačio pravne norme relevantne za premještaj policijskih službenika.

II.1. Rješenje kl. UP/II-112-07/06-01-599, ur. br. 566-01/2-06-3 od 23. listopada 2006.

Rješavajući o žalbenim navodima policijskog službenika da mu, prilikom donošenja osporenog rješenja, nije pružena mogućnost očitovanja o odlučnim činjenicama, da rješenje ne sadržava valjano obrazloženje te da

² Čl. 63. Zakona o državnim službenicima (ZDS). »Upravni akt je autoritativno odlučenje radi izazivanja neposrednog pravnog efekta u pravima i dužnostima fizičkih i kolektivnih lica za konkretni slučaj na području upravne djelatnosti« – Krbek, 2003. O pojmu upravnog akta u praksi Upravnog i Ustavnog suda RH v. Medvedović, 2006.

³ U prvom redu glede važnosti stečenog zvanja, postupka donošenja rješenja i obrazloženja rješenja.

⁴ Člankom 64. u svezi s člankom 63. ZDS-a određeno je da Odbor odlučuje o žalbama državnih službenika, uključujući i policijske službenike, protiv rješenja kojima se odlučuje o rasporedu na radno mjesto te o drugim pravima i obvezama službenika kao i o prestanku državne službe, donesenim u prvom stupnju od čelnika državnog tijela ili osobe koju on ovlasti. Člankom 23. Zakona o državnim službenicima i namještenicima iz 2001. bilo je propisano da o prigovoru na navedena rješenja odlučuje čelnik državnog tijela.

»Osnivanje Odbora za državnu službu kao tijela sastavljenog od državnih službenika, sa zadaćom da rješava žalbe protiv rješenja koja donose čelnici tijela državne uprave u pogledu ostvarivanja njihovih prava vezano uz radni odnos, velik je korak u depolitizaciji državne uprave.« – Palarić, 2006.

O odlučivanju o pravima i obvezama državnih službenika v. i: Pičuljan i Pipunić, 2006: 34–40.

⁵ Od 1. siječnja 2006., kad je stupio na snagu ZDS.

je premješten na radno mjesto za koje je propisano niže zvanje od zvanja koje je on stekao u službi, Odbor je zaključio da je povrijeđen zakon na štetu žalitelja kad je rješenje doneseno a da mu prethodno nije pružena mogućnost da ostvari i zaštiti svoja prava i pravne interese, kao i da je zakon povrijeđen jer rješenje ne sadržava valjano obrazloženje sukladno čl. 209. ZOUP-a, no da donositelj rješenja nije vezan stečenim zvanjem policijskog službenika u odnosu na zvanje propisano za radno mjesto na koje se službenik premješta.⁶

Iz obrazloženja:

»Rješenjem MUP-a broj ... od 3. kolovoza 2006., policijski službenik mr. sc. V. M., VSS, u zvanju glavni policijski inspektor, na radnom mjestu vođa grupe ... u Policijskoj upravi ..., Odjelu ..., premješta se ... na radno mjesto policijskog službenika ... u istoj Policijskoj upravi i Odjelu za koje je utvrđeno zvanje samostalni policijski inspektor. ...

Žalba je osnovana.

Pregledom spisa predmeta ... slijedi da je u konkretnom slučaju podnositelj žalbe radi potrebe službe pobijanim rješenjem premješten ... na radno mjesto u okviru svoje stručne spreme, što je sukladno odredbi čl. 102/1. Zakona o policiji kojom je propisano da radi potreba službe policijski službenik može biti premješten na drugo radno mjesto u okviru svoje stručne spreme, u istoj ili drugoj ustrojstvenoj jedinici Ministarstva, iz čega proizlazi da ne mora biti nužno i u istome zvanju.

Međutim, prema odredbi čl. 135. ZOUP, prije donošenja rješenja imaju se utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su važne za rješenje i strankama je potrebno omogućiti da ostvare i zaštite svoja prava i pravne interese ...

Uvidom u spise predmeta utvrđeno je da pobijano rješenje o premještanju ne sadržava sve bitne dijelove obrazloženja rješenja koje mora sadržavati sukladno odredbi čl. 209. st. 2. i 3. ZOUP-a, a to su, između ostalog: utvrđeno činjenično stanje, prema potrebi i razlozi koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, pravni propisi i razlozi koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dano u dispozitivu ...

⁶ O važnosti stečenog zvanja u postupku premještanja policijskih službenika, razlozi-
ma drukčijeg stajališta od stajališta Odbora, posebice zbog odredbe čl. 1. Uredbe o uvjetima
za stjecanje zvanja ..., te komparativnim propisima v. Juras, 2007: 256–258. Policijska zvanja
utvrđena čl. 84. Zakona o policiji jesu: policajac, viši policajac, policijski narednik, viši poli-
cijski narednik, policijski inspektor, viši policijski inspektor, samostalni policijski inspektor,
glavni policijski inspektor, policijski savjetnik i glavni policijski savjetnik.

Slijedom iznesenog, nejasno je kako je i na temelju kojih činjenica i dokaza odnosno iz kojih je razloga pomoćnik ministra kao ovlaštena osoba za donošenje rješenja od čelnika državnog tijela ocijenio potrebu posla i organizacije službe odnosno odredio premještaj upravo podnositelja žalbe ...«

II.2. Rješenje kl. UP/II-112-07/07-01/178, ur. br. 566-01/1-07-3 od 30. svibnja 2007.

U bitnome na isti način naveden pod I.1. Odbor je riješio žalbene navode policijskog službenika izjavljene protiv rješenja donesenog u ponovljenom postupku, provedenom nakon donošenja rješenja pod I.1.

Iz obrazloženja:

»Žalba je osnovana.

Kako prvostupanjsko tijelo nije navelo valjane razloge zbog kojih je potrebno da se premjesti policijski službenik sa završenim magisterijem znanosti, zvanjem glavnog policijskog inspektora, nakon 16-godišnjeg staža na najsloženijim mjestima unutar sustava, na radno mjesto početnog zvanja u okviru svoje stručne spreme, pobijano rješenje nije sukladno svrsi i cilju premještaja određenog čl. 102/1. Zakona o policiji, kao posebnog zakona.«

III. Praksa Upravnog suda

Upravni sud je u predmetima premještaja policijskih službenika donio iznimno malen broj presuda,⁷ jer se praksa drugostupanjskog tijela u upravnim postupcima promijenila tek određivanjem Odbora kao drugostupanjskog tijela, odnosno jer je do današnjeg dana Upravni sud odobravao kao zakonita rješenja MUP-a koja su kao obrazloženje potreba službe navodila potrebu da se premještajem policijskog službenika popuni slobodno

⁷ Na internetskim stranicama Upravnog suda, www.upravnisudrh.hr/index.php, objavljena je samo presuda Us-4678/2004-9 od 10. studenoga 2005., dok je autor članka u posjedu presude Us-4969/2004-7 od 16. siječnja 2008. Zanimljivo je da je Upravni sud tužbu V. N. protiv rješenja MUP-a RH br. 511-01-53-31276/1-04 od 12. svibnja 2004. riješio 10. studenoga 2005., dok je tužbu L. T. protiv rješenja MUP-a br. 511-01-53-28696/1-04 od 23. travnja 2004. riješio 16. siječnja 2008., a podnositelju odluku dostavio u travnju 2008., čime je tužitelju dovedeno u pitanje i pravo na suđenje u razumnom roku, glede čega se predlaže izvršiti uvid u odluke Ustavnog suda U-III-A-4885/2005 i U-III-B-4366/2005.

radno mjesto, bez obrazloženja zbog čega se premješta upravo konkretni službenik, pa je to vjerojatno razlog što policijski službenici nisu češće posezali za žalbama drugostupanjskom tijelu odnosno tužbama protiv konačnih akata o premještanju.

III.1. Presuda Us-4678/2004-9 od 10. studenoga 2005.⁸

Ovom presudom odbijeni su tužbeni navodi podnositelja da osporeno rješenje MUP-a ne sadržava valjane razloge o potrebama službe zbog čega je premješten s radnog mjesta načelnika Odjela te da je nezakonito premješten na radno mjesto za koje je propisano niže zvanje od zvanja koje je on stekao u dotadašnjoj službi.

Iz obrazloženja:

»Osporenim rješenjem tuženog tijela odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja istog Ministarstva ... kojim rješenjem je tužitelj, u zvanju policijski savjetnik, premješten ... u Policijsku upravu ... na radno mjesto policijski službenik ... za koje je utvrđeno zvanje samostalni policijski inspektor ...

Tužba nije osnovana.

Odredbom čl. 102/1. Zakona o policiji propisano je da radi potreba službe policijski službenik može biti premješten na drugo radno mjesto u okviru svoje stručne spreme ...

Činjenica da tužitelj ima više zvanje od zvanja radnog mjesta na koje je premješten, u odnosu na prethodni posao koji je obavljao, ne predstavlja zapreku za raspored na novo radno mjesto s obzirom na to da je i za radno mjesto na koje je premješten kao bitan uvjet također propisana visoka stručna sprema koju tužitelj, što je nesporno među strankama, ima.

Stoga je prigovor iznesen u tužbi valjalo odbiti, a što se tiče samog premještanja na konkretno radno mjesto, sud smatra da poslodavcu treba omogućiti da službenike raspoređuje na radna mjesta za koje smatra da će na njima najbolje odgovarati potrebama službe ...«

⁸ Objavljena je i u časopisu Informator, br. 5514 od 10. siječnja 2007., 3.

III.2. Presuda Us-4969/2004-7 od 16. siječnja 2008.⁹

Sud je odbio tužbene navode podnositelja da nije obrazloženo na temelju čega su utvrđene potrebe službe za njegov premještaj i da je premješten na radno mjesto za koje je predviđeno zvanje glavnog policijskog inspektora, dakle dva zvanja manje od njegova stečenog zvanja, čime se negira sustav uspostavljenih policijskih zvanja.

Iz obrazloženja:

»Osporenim rješenjem odbijena je žalba što ju je tužitelj podnio protiv rješenja MUP-a ... od 24. ožujka 2004. Tim rješenjem tužitelj, u zvanju glavni policijski savjetnik ... policijski službenik MUP-a RH ..., na radnom mjestu načelnika Ureda načelnika PU, privremeno se premješta ... u ... na radno mjesto načelnika Policijske postaje, za koje je utvrđeno zvanje glavni policijski inspektor ...

Tužba nije osnovana.

Odredbama čl. 102/1. Zakona o policiji propisano je da radi potreba službe policijski službenik može biti premješten na drugo radno mjesto u okviru svoje stručne spreme ...

Prema osporenom rješenju tužitelj je radi potreba službe u cilju kontinuirane organizacije rada i funkcioniranja službe u Policijskoj upravi ... privremeno premješten na radno mjesto načelnika PP ... Radi se o slobodnom radnom mjestu koje je nepopunjeno nakon donošenja Pravilnika o unutar-njem redu MUP-a ...

Kako je za zakonitost premještaja, pa i privremenog premještaja, prema navedenoj odredbi Zakona o policiji, odlučno da se policijski službenik premješta radi potreba službe na radno mjesto u okviru svoje stručne spreme, a radno mjesto na koje je tužitelj premješten jest u okviru visoke stručne spreme koju ima tužitelj, to je tuženo tijelo pravilno našlo prvostupanjno rješenje zakonitim ocijenivši da je u ovom slučaju do premještaja došlo radi potrebe službe, u cilju kontinuirane organizacije rada i funkcioniranja službe. Za zakonitost tužiteljeva premještaja nisu odlučne činjenice koje on navodi, a odnose se na stečeno zvanje, kvalitetu njegova rada i ocjenjivanje ...«

⁹ Protiv navedene presude umirovljeni policijski službenik L. T. pokrenuo je ustavni spor podnošenjem tužbe Ustavnom sudu.

IV. Praksa Ustavnog suda

Ustavni sud Republike Hrvatske, među inim, odlučuje u povodu ustavnih tužbi protiv pojedinačnih odluka državnih tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te pravnih osoba s javnim ovlastima kad su tim odlukama povrijeđena ljudska prava i temeljne slobode, kao i pravo na lokalnu i područnu (regionalnu) samoupravu zajamčeni Ustavom Republike Hrvatske (čl. 128. al. 4.).

U Odluci U-III-280/2006 Ustavni sud opetovano tumači zakonsku obvezu prvostupanjskog tijela da rješenje u upravnom postupku mora biti važno obrazloženo,¹⁰ ali prvi put to čini na primjeru osporenog rješenja o premještanju policijskog službenika.

IV.1. Odluka U-III-280/2006

Ocjenjujući navode tužbe podnositelja V. N. iz Z. podnesene protiv presude Upravnog suda RH Us-4678/2004-9 od 10. studenoga 2005., Ustavni sud je ocijenio da je u konkretnom slučaju tužitelju povrijeđeno ustavno pravo zajamčeno čl. 18/1. Ustava te je ukinuo presudu Upravnog suda i rješenja Ministarstva unutarnjih poslova ... od 12. svibnja 2004. i ... od 19. travnja 2004.

Iz obrazloženja:

»5. U postupku koji je prethodio ustavnosudskom postupku utvrđeno je: Rješenjem MUP-a br. 511-01-53-27955/1-2004 od 19. travnja 2004. premješten je podnositelj s radnog mjesta načelnika Odjela disciplinskog sudovanja u Upravi pravnih i kadrovskih poslova MUP-a na radno mjesto

¹⁰ Odlukom U-III-4621/2007 od 23. travnja 2008. Ustavni sud prihvatio je ustavnu tužbu podnositelja, koji je rješenjem Sigurnosno-obavještajne agencije RH ... radi potreba službe premješten u Ministarstvo financija, utvrdivši da nadležno tijelo nije utvrdilo postojanje okolnosti koje upućuju na zaključak da potrebe državnog tijela zahtijevaju premještanje točno određene osobe te da u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja podnositelju nije bilo omogućeno da se izjasni o činjenicama i okolnostima koje su bile važne za donošenje rješenja.

O kršenju ustavnih prava na žalbu i jednakost pred zakonom, zbog nenavodenja razloga na temelju kojih je doneseno rješenje tijela državne uprave Ustavni sud se očitovao i u odlukama U-III-751/1999, U-III-7/1998, U-III-749/1995, U-III-581/2003.

Rješidbe Upravnog suda u svezi s čl. 209. ZOUP-a v. u: Dupelj i Turčić, 2000: 417–418; Krijan, 2006: 371, a stajališta pravnih teoretičara o navedenom članku ZOUP-a v. u: Borković, 2002: 454–456, i Krijan, 2006: 368–371.

policijskog službenika za nedozvoljenu proizvodnju, trgovinu i krijumčarenje pravnih osoba u Odsjeku ... Policijske uprave zagrebačke.

U obrazloženju prvostupanjskog rješenja upravno tijelo navodi kako je Pravilnikom o unutarnjem redu MUP-a utvrđeno slobodno navedeno radno mjesto, koje je potrebno popuniti, te da podnositelj ispunjava propisane uvjete za obavljanje poslova navedenog radnog mjesta, pa ga se, na temelju čl. 102/1. Zakona o policiji, premješta na to radno mjesto.

Rješavajući o prigovoru podnositelja, MUP je utvrdio da je prvostupanjsko rješenje zakonito i odbio prigovor podnositelja. Provodeći kontrolu zakonitosti pojedinačnih upravnih akata, Upravni sud prihvatio je pravno stajalište i činjenično utvrđenje upravnog tijela i odbio tužbu.

6. Nakon analize osporenih odluka, mjerodavnih zakonskih odredbi te upravnog spisa, Ustavni sud ocjenjuje da je Upravni sud, odbivši tužbu podnositelja, postupio protivno mjerodavnim odredbama postupovnog prava.

Iz spisa predmeta razvidno je da je podnositelj u tužbi kojom je pokrenuo upravni spor i u prigovoru protiv prvostupanjskog rješenja isticao kako razlozi koji upućuju na onakvo rješenje kakvo je dano u dispozitivu prvostupanjskog rješenja nisu obrazloženi te da su time povrijeđena pravila postupka.

Prema ocjeni Ustavnog suda, Upravni sud u obrazloženju presude nije ocijenio navedeni prigovor podnositelja, a upravno tijelo u obrazloženju prvostupanjskog rješenja nije navelo razloge u pogledu potreba službe koje u konkretnom slučaju čine nužnim premještaj podnositelja na način opisan pod t. 5. ove odluke, koji nedostatak nije otklonjen u obrazloženju drugostupanjskog rješenja.

Pravilnikom o unutarnjem redu MUP-a utvrđeno slobodno radno mjesto i činjenica da podnositelj ispunjava stručne uvjete za obavljanje poslova tog radnog mjesta ne čine sami po sebi potrebe službe radi kojih se podnositelja mora premjestiti na to radno mjesto.

Odluka o premještanju na drugo radno mjesto upravni je akt kojim se odlučuje o pravima i obvezama iz državne službe i protiv nje policijski službenik ima pravo izjaviti prigovor.

Potrebe službe koje čine nužnim premještaj policijskih službenika bez obzira na stečeno zvanje mogu nastati u svakodnevnom životu, ali ih poslodavac mora obrazložiti, jer bez toga policijski službenik ne može štititi svoja prava.

Ustavni sud ocjenjuje nespornim pravo MUP-a da radi potreba službe, u okviru stručne spremlje policijskog službenika, premjesti tog službenika na drugo radno mjesto bez obzira na stečeno zvanje, ali smatra da potrebe službe moraju biti obrazložene.

7. Čl. 18/1. Ustava propisuje: *Jamči se pravo na žalbu protiv pojedinačnih pravnih akata donesenih u postupku prvog stupnja pred sudom ili drugim ovlaštenim tijelom.*

Prema mišljenju Suda, iz odredbe čl. 18. Ustava proizlazi da se pravo na žalbu može učinkovito ostvarivati samo ako tijelo koje je donijelo rješenje navede razloge za to rješenje, koji se onda mogu pobijati u obrani žaliteljevih prava i na zakonu zasnovanih interesa. Jer samo stranka kojoj su razlozi rješenja poznati može ga uspješno pobijati, ali isto tako može doći i do uvjerenja o bezizglednosti žalbe protiv takvog rješenja, čime se pridonosi načelima efikasnosti i ekonomičnosti postupka.

Prema ocjeni Suda, podnositelju je u konkretnom slučaju povrijeđeno ustavno pravo zajamčeno čl. 18/1. Ustava, jer mu je onemogućeno izjaviti učinkovitu žalbu.«

V. Zaključak

Odredbom čl. 102. Zakona o policiji omogućuje se ministru unutarnjih poslova ili osobi koju on ovlasti da, sagledavajući specifične potrebe policijske službe, premjesti policijskog službenika na odgovarajuće radno mjesto u okviru njegove stručne spreme. Pritom donositelj rješenja mora poštovati norme materijalnog i postupovnog prava.

Odbor, kao drugostupanjsko tijelo u upravnom postupku, jasno se očitovao da se policijskom službeniku u postupku premještaja mora omogućiti očitovanje o odlučnim činjenicama (čl. 8. i 143. ZOUP-a) te da rješenje mora sadržavati odgovarajuće obrazloženje o potrebama službe (čl. 209. ZOUP-a) zbog kojih je došlo do premještaja. Sukladno obvezujućim pravnim stajalištima Odbora, MUP je nakon zaprimanja rješidbi Odbora već 2006. počeo provoditi postupak i donositi rješenja o premještaju sukladno zakonu i navedenim stajalištima.

U dvjema navedenim presudama Upravni sud je, različito od stajališta Odbora, a sada i iskazanog stajališta Ustavnog suda,¹¹ odlučio da je za zakonitost rješenja o premještaju policijskog službenika dovoljno u obrazloženju rješenja navesti da postoji slobodno radno mjesto koje je potrebno popuniti, a da premješteni službenik ispunjava za to stručne uvjete, čime

¹¹ Ustavni je sud istaknuo da kršenje odredbe čl. 18/1. i čl. 29/1. Ustava u postupku premještaja ima posebnu težinu kad se rješava o pravima i obvezama vezanim uz državnu službu – odluka U-III-4621/2007.

bi, po stajalištu Upravnog suda, u dovoljnoj mjeri bio obrazložen uvjet potreba službe.

Ustavni sud jasno je iskazao da potrebe službe čine zakonski temelj premještaja, ali da »Pravilnikom o unutarnjem redu MUP-a utvrđeno slobodno radno mjesto i činjenica da podnositelj ispunjava stručne uvjete za obavljanje poslova tog radnog mjesta ne čine sami po sebi potrebe službe zbog kojih se podnositelja mora premjestiti na to radno mjesto« te da potrebe službe »poslodavac mora obrazložiti, jer bez toga policijski službenik ne može štititi svoja prava«. ¹²

Odbor, Upravni i Ustavni sud zauzeli su jedinstveno stajalište da stečeno zvanje nije zapreka za premještaj policijskog službenika na radno mjesto za koje je Pravilnikom o unutarnjem redu propisano niže zvanje od osobnog zvanja tog službenika.

Radi osiguranja načela vladavine prava i pravne sigurnosti, potrebno je da se sva nadležna tijela, prilikom rješavanja o premještaju policijskih službenika, u potpunosti pridržavaju pravnih propisa i stajališta Ustavnog suda odnosno valja očekivati da su ovom odlukom Ustavnog suda otklonjeni dosadašnji prijepori i da će se ubuduće čl. 102. Zakona o policiji primjenjivati na jedinstven i ustavnopravno prihvatljiv način.

Literatura

Borković, Ivo: Upravno pravo, Narodne novine, Zagreb, 2002.

Dupelj, Željko, Zlatan Turčić: Komentar Zakona o općem upravnom postupku, Organizator, Zagreb, 2000.

Juras, Damir: Neka pitanja premještaja policijskih službenika, Zbornik radova Pravnog fakulteta u Splitu, 44 (2), 2007.

Krbek, Ivo: Upravni akt. U: Hrestomatija upravnog prava (prir. Dragan Medvedović), Društveno veleučilište u Zagrebu i Pravni fakultet u Zagrebu, Zagreb, 2003.

Krijan, Pero: Komentar Zakona o općem upravnom postupku, Novi informator, Zagreb, 2006.

Medvedović, Dragan: Dužnost postupanja po Zakonu o općem upravnom postupku, Informator, br. 5465–5466, Zagreb, 2006.

¹² Notorna je činjenica da se policijski službenik i ne može premjestiti na popunjeno radno mjesto, a navođenjem činjenice da je određeno radno mjesto slobodno ne obrazlaže se u čemu je potreba službe da se upravo određeni službenik premjesti na to radno mjesto, posebice i zato što time njegovo dotadašnje radno mjesto ostaje nepopunjeno.

Palarić, Antun: Europeizacija uprave i primjena Zakona o državnim službenicima, Novi informator, Zagreb, 2006.

Pičuljan, Zoran, Sanda Pipunić: Temeljni instituti novog službeničkog zakonodavstva. U: Europeizacija uprave i primjena Zakona o državnim službenicima, Novi informator, Zagreb, 2006.

Propisi i praksa

Ustav RH, NN 56/90, 135/97, 8/98 (pročišćeni tekst), 113/00, 124/00, 28/01

Zakon o državnim službenicima, NN 92/05, 107/07, 27/08

Zakon o državnim službenicima i namještenicima, NN 27/01

Zakon o općem upravnom postupku, NN 53/91, 103/96

Zakon o policiji, NN 129/00, 41/08

Uredba o uvjetima za stjecanje zvanja, promaknuća i raspored na radna mjesta te o funkcionalnim oznakama radnih mjesta policijskih službenika, NN 39/01 i 8/06

Presuda Us-4678/2004-9 od 10. studenoga 2005.

Presuda Us-4969/2004-7 od 16. siječnja 2008.

Rješenje kl. UP/II-112-07/06-01-599, ur. br. 566-01/2-06-3 od 23. listopada 2006.

Rješenje kl. UP/II-112-07/07-01/178, ur. br. 566-01/1-07-3 od 30. svibnja 2007.

www.usud.hr.

TRANSFER OF POLICE OFFICERS

Summary

The paper deals with the legal institute of transferring police officers. The author has shown the decisions made by the Constitutional and Administrative Courts and the Committee for State Service concerning the appeals and constitutional and administrative suits filed by the police officers who have been transferred to other posts due to service requirements. He has stressed the obligation of all competent bodies to obey the law when deciding on the transfers and reassignments as well as the necessity of uniformed interpretation of substantiated opinions on the service requirements in the court practice, which are the basic precondition for transfers.

Key words: administrative act – substantiated opinion, police, police officer, transfer